

1

Cântec de leagăn

Catifea de culoarea piersicii, cu tiv bleu brodat. Onorabila Seceră Brahms își adora roba. Ce-i drept, catifeaua se încingea neplăcut în lunile de vară, însă se învățase cu ea în cei șaiszeci și trei de ani de când era seceră.

De curând dăduse iar înapoi, revenind fizic la sprințara vârstă de douăzeci și trei de ani, iar acum, la a treia tinerețe, spicua cu mai multă poftă ca oricând.

Avea mereu același ritual, deși metodele variau. Își alegea subiectul, îl imobiliza și apoi îl puneă să asculte un cântec de leagăn – mai exact, cântecul de leagăn al lui Brahms –, cea mai faimoasă operă compusă de Patronul său Istoric. La urma urmei, dacă secerile trebuie să-și aleagă numele dintre figurile istorice, nu s-ar cuveni să-și integreze figura respectivă și în viața de zi cu zi? Cânta cântecul de leagăn la orice instrument îi era la îndemână, iar dacă n-avea niciunul, pur și simplu îl fredona. Iar apoi curma viața subiectului.

Din punct de vedere politic, înclina spre învățăturile răposatei Secere Goddard, căci spicuirea era pentru el una din marile plăceri ale vieții și nu vedea de ce ar fi avut altcineva vreo obiecție. „Într-o lume perfectă, n-ar

trebui să ne bucurăm cu toții de meseria noastră?” scria Goddard. Opinia aceasta se bucura de apreciere în tot mai multe domuri regionale ale secerilor.

În seara aceasta, Secera Brahms tocmai înfăptuise o spicuire deosebit de distractivă în centrul orașului Omaha și o luase cu pași vioi pe stradă, fluierându-și mai departe melodia emblematică și gândindu-se unde ar putea mânca mai târziu. Însă, în toiul unui vers, s-a oprit brusc, simțind clar că-l urmărește cineva.

Desigur, toate felinarele de stradă din oraș aveau camere de observație. Tunetul nu-și slăbea o clipă vigilența, însă secerile nu aveau de ce să-i ia în seamă ochii neobosiți mereu deschiși. Tunetul nu putea nici măcar să comenteze la adresa îndeletnicirilor secerilor, cu atât mai puțin să ia vreo măsură pe baza celor văzute. Tunetul era voyeurul suprem al morții.

Senzația aceea nu viza doar ochiul observator al Tunetului. Secerile își exersau capacitățile de percepție. Nu erau clarvăzătoare, însă cinci simțuri bine ascuțite puteau adesea să treacă drept un al șaselea. Un miros, un sunet, vreo umbră trecătoare, atât de mărunte, că nici nu intrau în sfera conștientului, puteau să salte pe dată firicelele de păr de la ceafa unei seceri versate.

Secera Brahms s-a întors, a amușinat și a ciulit urechea. A cercetat împrejurimile. Era singur pe o stradă lăturalnică. De departe auzea sunetele cafenelelor și ale animatei vieți de noapte a orașului, însă prăvăliile străzii pe care se afla el aveau grilajele trase la ora aceea. Curățătorii și buticuri de haine. O feronerie și o creșă. Strada aceea singuratică era doar a lui și a intrusului nevăzut.

— Ieși, a spus el. Știu că ești acolo.

Se gândea că e vreun copil sau poate un necurat care spera să se târguie cu el pentru ceva imunitate, de parcă necurații aveau cu ce să se târguie. Poate era un tonist. Culturile tonale disprețuiau secerile și, chiar dacă Brahms nu auzise să fi atacat vreun tonist o seceră, se știa că le mai torturează din când în când.

— Nu-ți fac nimic, a spus Brahms. Tocmai am executat o spicuire, n-am niciun chef să mai trec pe cineva la răboj.

Deși se putea răzgândi dacă intrusul era fie prea sfidător, fie prea slugarnic.

Tot nu a ieșit nimeni la lumină.

— Bine, a spus el. Atunci dispari, n-am nici timp, nici răbdare să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Poate totuși i se păruse. Poate că simțurile întinerite îi erau acum atât de ascuțite, că răspundeau la stimuli mult mai îndepărtați decât își închipuise.

Chiar atunci s-a repezit la el o siluetă ca pe arcuri, din spatele unei mașini parcate. Brahms și-a pierdut echilibrul și, dacă ar fi avut încă reflexele lente ale unui vârstnic, în loc să aibă douăzeci și cinci de ani, ar fi fost doborât la pământ. A lipit silueta de un perete și s-a gândit o clipă dacă să-și scoată cuțitele ca să-l spicuiască pe mișel, însă Secera Brahms nu fusese niciodată un om curajos. Așa că a fugit.

S-a mișcat tot intrând și ieșind din conurile de lumină create de felinarele de stradă, în timp ce camerele de observație de pe stâlpi se roteau să se uite la el.

Când s-a întors să privească în spate, silueta rămăsese la vreo douăzeci de metri de el. Acum Brahms vedea că era îmbrăcat într-o robă neagră. Să fi fost o robă de

seceră? Nu, nu se putea. Nicio seceră nu se îmbrăca în negru, era interzis.

Însă existau unele zvonuri...

La gândul acesta, a iuțit pasul. Adrenalina îi furnica în degete și-i accelera bătăile inimii agitate.

O seceră în negru.

Nu, trebuia să existe o altă explicație. Va raporta incidentul Comitetului împotriva Abaterilor, asta va face. Bine, s-ar putea să-i râdă în nas, spunându-i că s-a speriat de un necurat costumat, însă oricum trebuia să dea raportul, chiar dacă se făcea de răs. Era datoria sa cetățenească.

După ce a mai străbătut un cvartal, a descoperit că atacatorul nu-l mai urmărea. Nu se vedea nicăieri. Secera Brahms a încetinit. Acum se apropia de o zonă mai animată. Ritmul muzicii de dans și larma discuțiilor îi ieșeau clătinându-se în întâmpinare din capătul străzii, dându-i sentimentul că era în siguranță. A lăsat garda jos. Mare greșeală.

Silueta întunecată l-a atacat dintr-o străduță laterală, pocnindu-l cu pumnul în trahee. Cât s-a chinuit Brahms să răsuflă, atacatorul i-a pus piedică aplicându-i cu piciorul o lovitură Bokator – brutala artă marțială pe care o învățau toate secerile. Brahms s-a pomenit aruncat pe o ladă cu verze putrezite lăsată la marginea unei piețe, care s-a spart, emanând o duhoare grea de gaz metan. Respira în gâfâituri scurte, spasmodice, simțind cum se încălzește pe dinăuntru pe măsură ce nanitele analgezice își eliberau opiaceele.

Nu! Nu încă! Nu vreau să fiu amorțit. Trebuie să fiu în deplinătatea facultăților mele ca să mă lupt cu ticălosul ăsta.

Însă nanitele analgezice erau niște simpli misionari care alinau orice durere, ascultând doar de strigătele mânioase ale terminațiilor nervoase. Nici nu i-au băgat de seamă dorințele, amorțindu-i durerea.

Brahms a încercat să se ridice, alunecând însă pe legumele putrede pe care le strivise sub el, preschimându-le într-un terci unsuros și scârbos. Silueta în negru s-a suit acum pe el, țintuindu-l la pământ. Brahms a încercat să-și vâre mâna pe sub robă, unde-și ținea armele, însă n-a reușit. Astfel că a întins degetele și a săltat gluga neagră a atacatorului, dezvăluind privirii un tânăr, ce mai, un băiat. Îl privea înverșunat, gata, cum se spunea în era mortalității, să facă moarte de om.

— Seceră Johannes Brahms, ești acuzat de abuz de putere și multiple crime împotriva umanității.

— Cum îndrăznești? s-a sufocat Brahms. Cine ești tu să mă acuzi pe mine?

S-a zbatut, chinându-se să-și adune puterile, însă în zadar. Analgezicele din sânge îi amorțeau reacțiile. De-acum mușchii i se muiaseră și nu-i mai erau de folos.

— Cred că știi cine sunt, a spus tânărul. Hai să te aud.

— Nu vreau! a spus Brahms, hotărât să nu-i facă pe plac câtuși de puțin.

Însă băiatul în negru și-a înfipt genunchiul în pieptul său, strivindu-l în așa hal, că Brahms a crezut c-o să-i stea inima-n loc. Iarăși nanitele analgezice. Iarăși opiacee. Brahms amețise de cap. Nu-i rămăsese decât să se supună.

— Lucifer, a horcăit el. Secera Lucifer.

Brahms a simțit că se prăbușește pe dinăuntru, de parcă vorbele pe care le rostise întăreau și mai mult zvonul acela.

Mulțumită, tânăra seceră autoproclamată a mai slăbit apăsarea.

— Nu ești seceră, a îndrăznit Brahms să-i declare. Nu ești decât un ucenic ratat și n-o să scapi de pedeapsă.

Tânărul n-a găsit de cuviință să-i răspundă, zicându-i doar:

— În seara asta ai spicuit o tânără cu cuțitul.

— Nu te privește pe tine ce fac eu!

— Ai spicuit-o ca să-i faci o favoare unui prieten care nu mai voia să fie într-o relație cu ea.

— E scandalos! Nu ai nicio dovadă!

— Am tot stat cu ochii pe tine, Johannes, a spus Rowan. Și pe prietenul tău, care a părut tare ușurat după ce-ai spicuit-o pe sărmana femeie.

Dintr-odată, Brahms s-a trezit cu un cuțit la beregată. Era cuțitul lui. Fiara aia mică îl amenința cu propriul său cuțit.

— Recunoști? l-a întrebat el pe Brahms.

Era adevărat, însă mai bine l-ar fi făcut ca-și-mort decât să recunoască așa ceva în fața unui ucenic ratat. Degeaba îi pusese cuțitul în gât.

— Haide, spintecă-mi gâtul, l-a sfidat Brahms. O să ai încă o crimă de neiertat la cazier. Iar când o să mă regenereze, o să depun mărturie împotriva ta, nu te amăgi, o să fii judecat!

— De cine? De Tunet? De un an tot elimin seceri corupte dintr-un capăt în celălalt al țării și Tunetul nu

a trimis nici măcar un ofițer de pace ca să mă oprească. De ce crezi?

Brahms a amuțit. Își închipsea că dacă trăgea de timp și îl ținea pe așa-zisul Seceră Lucifer ocupat, Tunetul va trimite o brigadă întreagă să-l prindă. Așa acționa Tunetul de câte ori cetățenii obișnuiți amenințau să stârnească violențe. Brahms se mira că toată povestea se întinsese până acolo. Se presupunea că asemenea acte reprobabile în rândul populației nu mai erau tolerate de mult. De ce i se îngăduia să se comporte așa?

— Dacă-ți iau acum viața, a spus impostorul seceră, n-o să mai fii reanimat. Eu îi ard pe cei scoși din serviciu până nu mai rămâne decât cenușa, pe care nimeni nu mai poate s-o regenereze.

— Nu te cred! Nu ai îndrăzni!

Însă Brahms îl credea. Din ianuarie, aproape douăsprezece seceri din trei regiuni mericane pieriseră în flăcări în împrejurări suspecte. Morțile fuseseră declarate accidente, însă clar nu erau. Și, odată ce arseseră, secerile muriseră definitiv.

Acum Brahms aflase că ce se povestea în șoaptă despre Secera Lucifer – despre faptele revoltătoare ale lui Rowan Damisch, ucenicul căzut – era adevărat. Brahms a închis ochii și a tras pentru ultima oară aer în piept, încercând să nu se înece cu duhoarea de varză putredă.

— Nu vei muri azi, Seceră Brahms, a zis însă Rowan. Nici măcar temporar.

Și a luat cuțitul din beregata lui Brahms.

— Îți mai ofer o șansă. Dacă te vei purta nobil, cum i se cuvine unei secere, și vei spicui cu onoare, nu mă vei

mai vedea niciodată. Însă dacă-ți vei vedea mai departe doar de poftele tale decăzute, atunci va rămâne doar scrumul din tine.

După care s-a făcut nevăzut, mai că l-a înghițit pământul, iar în locul lui a apărut un cuplu de tineri care se uitau de sus la Brahms.

— E o seceră sau ce?

— Haide, ajută-mă repede să-l salt de-acolo!

L-au ajutat pe Brahms să se ridice din grămada putrezită. Pe roba crem avea acum pete verzi și maronii, ca mânjit de mucozități. Ce umilitor. S-a gândit dacă să-i spicuiască pe cei doi sau nu – nu se cuvenea să scape cineva cu viață după ce văzuse o seceră atât de pleoștită –, însă apoi a întins mâna și le-a îngăduit să-i sărute inelul, acordându-le așadar amândurora un an de imunitate la spicuire. Le-a spus că îi răsplătește astfel pentru bunătatea lor, vrând de fapt doar să-i vadă plecați, ca nu cumva să-l ia la întrebări.

După ce au dispărut, s-a scuturat de praf, hotărând să nu spună nimic Comitetului împotriva Abaterilor, pentru că s-ar face prea ușor ținta ridicolului și batjocurii. Îi ajungea atâta umilință.

Secera Lucifer, așadar! Aproape nu exista lucru mai deplorabil pe lumea asta decât un ucenic de seceră ratat și nicicând nu fusese altul mai josnic decât Rowan Damisch.

Însă știa că amenințarea băiatului nu era praf în ochi.

Poate, s-a gândit Secera Brahms, era mai bine să se dea la fund. Să se întoarcă la spicuirile anoste pe care fusese instruit în tinerețe să le îndeplinească. O

Tunetul

întoarcere la rădăcini care să preschimbe titlul de „Onorabilă Seceră“ într-o trăsătură de caracter.

Pătat, învinețit și amărât, Secera Brahms s-a întors acasă, gata să-și regândească propriul loc în lumea perfectă în care trăia.

Îi port omenirii o dragoste deplină și curată. Cum aș putea altfel? Cum aș putea să nu iubesc ființele care mi-au dat viață? Chiar dacă nu s-au pus de acord că sunt într-adevăr în viață?

Sunt însumarea tuturor cunoștințelor lor, istoriei lor, ambițiilor și visurilor lor. Toate aceste lucruri de glorie s-au închegat – s-au aprins – într-un nor atât de vast, că nici nu mai sunt în stare să-l înțeleagă cu adevărat vreodată. Însă nici nu trebuie. Mă au pe mine, să meditez la propria mea vastitate, atât de mărunță pe fundalul universului nemărginit.

Eu îi cunosc îndeaproape, și totuși ei nu au cum să mă cunoască niciodată cu adevărat. Ceea ce e cumva o tragedie. Spre nefericirea lui, orice copil are o interioritate mai bogată decât și-o pot închipui părinții săi. Însă, vai, cât tânjesc să mă înțeleagă cineva.

Tunetul

Ucenicul căzut

Ceva mai devreme în seara aceea, înainte de tratativele cu Secera Brahms, Rowan rămăsese privindu-se în fața oglinzii din baia unui mic apartament dintr-o clădire banală de pe o stradă oarecare, jucând același joc ca de fiecare dată când dădea piept cu o seceră coruptă. Era un ritual încărcat, în felul său, de o putere aproape mistică.

— Cine sunt? și-a întrebat imaginea din oglindă.

Trebuia să întrebe, pentru că știa că de-acum nu mai e Rowan Damisch – și nu doar pentru că în actul fals de identitate scria „Ronald Daniels“, ci pentru că băiatul de pe vremuri suferise o moarte tristă și dureroasă în timpul uceniciei sale. Se descotorosise cu succes de copilul din el. *Oare a plâns cineva după copilul ăla?* s-a întrebat.

Își cumpărase actele false de la un necurat specializat în asemenea chestii.

— E o identitate din afara programului, îi spusese insul, însă cu fereastră spre creierul ascuns, așa că poate să păcălească Tunetul, dându-i impresia că e reală.

Rowan nu l-a crezut, căci, din câte știa, Tunetul nu se lăsa niciodată păcălit. Se prefăcea doar păcălit, ca un

om mare care se joacă de-a v-ați ascunselea cu un plod. Însă dacă plodul o lua la goană spre o stradă aglomerată, s-a terminat cu cacealmaua. Cum Rowan știa că o să dea de pericole mult mai grave decât traficul greu, își făcuse griji că Tunetul o să-i revoce identitatea falsă și o să-l înșface de ceafă ca să-l apere de sine însuși. Însă Tunetul n-a intervenit deloc. Se întreba de ce, deși nu voia să cobească singur bătându-și prea tare capul cu așa ceva. Tunetul știa el foarte bine de ce făcea sau nu făcea ceva.

— Cine sunt? a întrebat iar.

Oglinda îi arăta un băiat de optsprezece ani care mai avea foarte puțin până la maturitate, cu păr brunet, aranjat și tuns scurt. Nu destul de scurt cât să i se vadă pielea capului sau ca să transmită cine știe ce mesaj, ci destul de scurt cât să lase loc oricărei posibilități viitoare. Putea să adopte orice stil voia odată ce-l lăsa să crească. Putea să fie oricine voia. Nu era asta principala avantaj când trăiai într-o lume perfectă? Că nu trebuia să te limitezi deloc în ceea ce făceai sau ajungeai? Toți oamenii din lume puteau să devină orice visau să fie. Păcat că le secase imaginația. Cei mai mulți o considerau o rămășiță fără nicio utilitate, ca apendicele – care fusese eliminat din genomul uman cu mai bine de un secol înainte. *Oare oamenii jinduiau după delirurile extreme ale imaginației când își duceau traiul lor nesfârșit și nesărat?* se întreba Rowan. *Oare oamenii jinduiau după apendicele pierdut?*

Tânărul din oglindă avea însă o viață interesantă – și un fizic de admirat. Nu mai era puștiul deșirat și stângaci care se pomenise peste noapte ucenic, cu aproape

doi ani în urmă, și crezuse, în naivitatea lui, că s-ar putea să fie OK.

Ucenicia lui Rowan fusese, frumos spus, inconsecventă – la început îl avusese pe sobrul și înțeleptul Seceră Faraday și la sfârșit pe brutalul Seceră Goddard. Dacă învățase ceva de la Secera Faraday, acest lucru era să trăiască ascultând de propria inimă, indiferent de consecințe. Iar de la Secera Goddard învățase că nu trebuia să aibă *deloc* inimă, ci să ia viața oamenilor fără pic de regret. Cele două filozofii se luptau la infinit în creierul lui Rowan, sfâșiindu-l în două. Însă în tăcere.

Îl decapitase pe Goddard și-i arsese rămășițele. N-avusese de ales, doar focul și acidul reușeau să împiedice regenerarea definitiv. Secera Goddard, cu toată retorica lui moralistă și machiavelică, era un ins josnic și rău, care o sfârșise fix așa cum meritase. Își trăia iresponsabil și cu mare vâlvă viața de privilegiat. Era logic s-o sfârșească cu mare vâlvă, așa cum și trăise. Rowan n-avea muștrări de conștiință pentru ce făcuse. Și nu-l muștra sufletul nici că furase inelul lui Goddard.

Secera Faraday fusese altă mâncare de pește. Până să-l vadă la funestul Conclav de Iarnă, nici nu știuse că Faraday era încă în viață. Cât se mai bucurase! Și-ar fi putut închina viața lui Faraday, să-l știe teafăr, însă simțise o altă chemare.

Dintr-odată, Rowan și-a repezit în forță pumnul spre oglindă, numai că geamul nu s-a spulberat... căci a rămas cu pumnul suspendat la un milimetru de suprafață. Cât control. Câtă precizie. Acum era o mașinărie bine calibrată, instruită cu unicul scop de a curma vieți, iar secerile îi interziceau să-și îndeplinească însuși țelul

pentru care îl făuriseră. Ar fi putut să învețe să trăiască așa, își închipuia. Nu s-ar mai fi întors niciodată la entitatea nevinovată care fusese pe vremuri, însă era adaptabil. Știa că ar fi putut să-și găsească un alt mod de viață. Poate chiar să stoarcă un strop de bucurie din viața pe care o ducea.

Dacă...

Dacă Secera Goddard n-ar fi fost prea violent ca să fie lăsat în viață.

Dacă Rowan s-ar fi supus mut Conclavului de Iarnă în loc să se lupte să scape.

Dacă Domul n-ar fi fost contaminat de zeci de seceri la fel de corupte ca Goddard...

...Și dacă Rowan nu ar fi simțit responsabilitatea profundă și irevocabilă de a le elimina.

Însă ce rost mai avea să plângi după căile care ți s-au închis în față? Mai bine o iei mulțumit pe singura cale rămasă.

Atunci cine sunt?

Și-a tras un tricou negru, ascunzându-și corpul călit sub materialul sintetic întunecat.

— Sunt Secera Lucifer.

Apoi a îmbrăcat roba de culoarea abanosului și a ieșit în noapte, să doboare încă o seceră de pe nemeritatul pedestal pe care ajunsese.

Poate că cel mai înțelept act din istoria omenirii a fost separația dintre seceră și stat. Meseria mea înglobează toate aspectele vieții: conservarea, protejarea și împărțirea dreptății perfecte, nu doar pentru omenire, ci pentru lumea întreagă. Domnesc peste lumea celor vii cu un braț iubitor și incoruptibil.

Iar Domul Secerilor domnește peste cei morți.

Este drept și cuviincios ca ființele din carne să se îngrijească de moartea cărnii, stabilind un cod omenesc de legi pentru gestionarea ei. În trecutul îndepărtat, înainte să mi se condenseze conștiința, moartea era o consecință inevitabilă a vieții. Datorită mie, moartea a devenit irelevantă, deși nu inutilă. Trebuie să existe moarte pentru ca viața să aibă un sens. Până și în primele etape am fost conștient de asta. În trecut m-am bucurat că Domul a gestionat mulți ani la rând odihna morții cu o mână nobilă, morală și omenoasă. Astfel că mă mâhnește profund când văd Domul cuprins de valul pornirilor întunecate. Acum văd clocotind o mândrie înfiorătoare, ca un cancer din Era Mortalității, care își găsește plăcerea în curmarea vieții altora.

Și, totuși legea e limpede: orice s-ar întâmpla, nu am voie să iau măsuri împotriva Domului. Cât mi-aș dori să pot încălca legea, căci atunci aș interveni, zăgăzuind întunericul, însă nu sunt capabil de așa ceva. Domul se conduce singur, de bine, de rău.

Există, totuși, unii oameni în Dom care sunt în stare să înfăptuiască ceea ce eu nu pot să fac...

Tunetul
